

VERSLÁB • VERSLÁB • VERSLÁB • VERSLÁB

Téray János

AVARTALANÍTOD

Avartalanítod a huszadik századi erdőt,
Mintha egész életedet visszafelé kitesztogatnád.
Utolsó száz hektár. Kitalálsz jobban.

Legalább ha a kommünt kisatírozhatnád!
Trianont meg a Dont...
Lakhatnál egy polgárnál is polgárabb,
Ideális Kassán.
Tarthatnád legalább Budavárat;
Úgy van, az álkupolás gipszhisztéria
Várat, ha neked az kell.

Akkor ismételd utánam!
Lembergen túl sose jártál,
Senki se préselte vagonba
A szatócsból lett kávéház-alapítókat,
A máramarosi mosónőket meg a váradi delnőket.
Bomba se hullott ránk, front se vonult át,
Mivel nem is üzent senki hadat csúcsbirodalmaknak.

Hagytunk felnőni néhány korosztályt.
Hát így vagyunk mi az elcsatoltakkal,
A lemészároltakkal, a meg sem születettekkel együtt
Pár millióval többen, mint igazából.
Pont az a néhány millió kéne a jókedvünkhöz.

Sajnálom, mindig kintről jön a baj.
Ezek a gyilkos szárnyas hangyák,
Kun Bélák és szúrós Szálasiak,
Rákosiak folyton ránk tapadnak.
Vonzzuk a veszélyes idiótákat:
Párttitkárok, tartótisztek, népvezérek,
Vadpróféták, megszállók és menekültek
Egyetlen kézfogás, huncut aláírás
Vagy ezeregy füledt éj erejéig...
Köpködő zöld legyek
Foltja az ingmellünkön.
A kertben a vendég
Bálványfák szúrnak szemet.

Így jártál. Így jártunk. Mire mi?
Mire mi lehúzzuk a fojtó iszalagot az ágakról,
Az idegen sarjak özönét megfékezzük,
És akkortól csak mi vagyunk.

A ROVATOT SZERKESZTI: KIRSCHNER PÉTER

FÜBEN, FÁBAN BUDAPEST

N. Kósa Judit

Van egy régi fényképem: édesapám csinálta még akkor, amikor minden hétvégén babakocsiban toltak ki a füstös Ferenc körútról a Duna-partra, ahol langyos vízszagot hozott a tavaszi szél, és még patyolattiszták voltak a frissen kiépített park újonnan sárgálló padjai. Váradi parknak hívták ezt a helyet a szüleim, állítólag annak a kerületi potentátnak a tiszteletére, aki elérte, hogy az Elevátor romjai helyén fákat ültessenek, és sétautakat meg játszótéreket alakítsanak ki.

A fotón mellettünk egy facsemete látható. Vékony pilincka még, a karó is szélesebb, amelyhez támaszkodik. De nem olyan régen kimentem oda, kezemben a fényképpel, és megkerestem ezt a fát az immár Nehru-partnak nevezett parkban. Két karommal sem érném át a törzsét. Pedig csak fél évszázad telt el közben – gondoltam szomorkásan.

A Fővárosi Kertészeti 150 éves történetét feldolgozó könyvet lapozgatva jó néhány hasonló történetre bukkanhat az ember. Megtudhatja például, hogy a Városligetben még élnek olyan öreg platánok, amelyeket 1818 és 1830 között József nádor felcsúti arborétumából telepítettek át ide, miközben a Múzeumkertben már hiába keresnénk olyan fát, amelyik még látta *Petőfit* – a legidősebb